

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 grudnia 2023 r.,
sprawy **P. P.**
skazanego z art. 157 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt V Ka 45/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kutnie
z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II K 376/22,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że w dniu 6 kwietnia 2022 r. na [...] poprzez uderzenie pięścią w twarz spowodował u A. P. obrażenia ciała w postaci guza w tkance podskórnej - krwiak okolicy czołowej lewej, czym spowodował naruszenie czynności narządu ciała poniżej 7 dni, tj. o popełnienie czynu z art. 157 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II K 376/22, Sąd Rejonowy w Kutnie uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustalił, że oskarżony uderzył kilkukrotnie pokrzywdzonego, a nadto działał

publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. P. 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zaskarżając apelacją w wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, oskarżonego obrońca zarzucił:

„1. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 42 ust. 2 Konstytucji polegającą na prowadzeniu rozprawę pod nieobecność oskarżonego, w sytuacji gdy oskarżony nie był osobiście zawiadomiony o terminie pierwszej rozprawy, a ponadto w sytuacji, gdy w dacie wysyłania mu aktu oskarżenia i zawiadomienia o pierwszej rozprawie odbywał karę pozbawienia wolności,

2. rażącą niewspółmierność kary - polegającą na wymierzeniu kary pozbawienia wolności w wysokości zbliżonej do maksymalnego ustawowego zagrożenia, w sytuacji gdy karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i do winy oraz uwzględniającą okoliczności osobiste oskarżonego byłaby kara samoistnej grzywny”.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia o karze poprzez wymierzenie kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda.

Sąd Okręgowy w Łodzi, po rozpoznaniu wniesionej apelacji, wyrokiem z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt V Ka 45/23, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, obrońca zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 42 ust. 2 Konstytucji polegającą na prowadzeniu rozprawę pod nieobecność oskarżonego, w sytuacji gdy oskarżony nie był osobiście

zawiadomiony o terminie pierwszej rozprawy, a ponadto w sytuacji, gdy w dacie wysyłania mu aktu oskarżenia i zawiadomienia o pierwszej rozprawie odbywał karę pozbawienia wolności.” W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Postępowanie sądowe w niniejszej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami z art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji, jak niejednokrotnie podnosił już Sąd Najwyższy, możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tylko łączne spełnienie tych dwóch okoliczności, tj. naruszenia prawa, które musi mieć charakter „rażący” oraz „istotny wpływ na treść orzeczenia”, może skutecznie prowadzić do uchylenia prawomocnego wyroku.

Podniesiony w kasacji zarzut jest *de facto* skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu pierwszej instancji i stanowi powtórzenie zarzutu apelacyjnego. Autor kasacji nie wskazuje aby Sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. czy też art. 457 § 3 k.p.k. w ramach przeprowadzonej przez siebie kontroli odwoławczej. Należy pamiętać, że powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Sąd odwoławczy w sposób szczegółowy przedstawił powody uznania zarzutu apelacyjnego naruszenia art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 42 ust 2 Konstytucji RP, za niezasadny wskazując, że doręczenie skazanemu zawiadomienia o terminie rozprawy głównej wyznaczonej na dzień 12 września 2022 r. odbyło się zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności art. 133 § 1 i 2 k.p.k., a ograniczenie wskazane w treści art. 132 § 4 k.p.k. nie ma zastosowania do dokonanego w omawianej sprawie doręczenia zastępczego. Wezwanie zostało uznane za doręczone w trybie awizo na wskazany przez skazanego adres. Prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego było zgodne z art. 402 § 1 zdanie drugie k.p.k. (z uwagi na przerwę). Z akt sprawy wynika, że skazany w toku dochodzenia został pouczone o m.in. obowiązku zawiadamiania organu prowadzącego postępowanie o każdej zmianie miejsca zamieszkania lub pobytu trwającej dłużej niż 7 dni, w tym także pozbawienia wolności w innej sprawie. Miało to miejsce w dniu 23 czerwca 2022 r. (k.52). Z kolei z danych z Krajowego Rejestru Karnego wygenerowanego w dniu 15 września 2022 r. wynika, że skazany był pozbawiony wolności od 1 lipca 2022 r. Słuszne pozostaje stanowisko Sądu, że skazany miał możliwość powiadomienia organów wymiaru sprawiedliwości o zmianie swojego miejsca pobytu, tym bardziej, że termin rozprawy został wyznaczony na dzień 12 września 2022 r. Postawa skazanego i świadome zaniechanie zawiadomienia o pozbawieniu wolności świadczy o rezygnacji z przysługujących mu w tym zakresie uprawnień.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu II Kz 40/21 z dnia 6 października 2021 r., niezawiadomienie sądu o zmianie miejsca pobytu w związku z aresztowaniem stanowi okoliczność, która uprawnia sąd do przyjęcia tzw. fikcji doręczenia na podstawie art. 133 § 1 i 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, a które nie wystąpiły w przedmiotowej sprawie, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(K.G.)

[a]